

TOTEM

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

ZÁŘÍ 2010 - ROČNÍK 3

ÚVODNÍ SLOVO

Opět po dvou měsících Vás všechny, naše čtenáře, zdravím. Prázdniny skončily, dovolené jsou nejspíš také za námi a místo toho je zpátky škola, práce... Tuším, že se málokomu chtělo znovu zabřednout do každodenních povinností, ale věřím, že Vám, stejně jako mně, při tomto nutném zlu, :-) zlepšovaly náladu vzpomínky, fotky, pohledy, suvenýry a podobné připomínky z právě prožitých prázdnin.

Takové ohlédnutí za prázdninami dobrušských skautů přinášíme v tomto čísle Totemu. Podíváme se na indiánský tábor našich nejmenších Meďátek, který byl na louce u chalupy v Mastech. Dále se dozvíte, co všechno se přihodilo světluškám a vlčatům na cestě kolem světa za 14 dní a následuje tábor skautů a skautek,

který se nesl v duchu Mexika. Na závěr táborové série máme zápis od Týny, jak jehně pomáhalo bouračům sklízet tábor.

Všechny články o táborech vřele doporučuji přečíst, nejen proto, že je to jediná věc ze střediskového dění, kterou v tomto čísle najdete, ale také proto, že tábory jsou vyvrcholením celého skautského roku. Od září začínají oddíly odznova – nové družiny, nové bodování, možná noví členové a samozřejmě nové zážitky. Snad nám o tom všem novém napíší oddíly v příštím čísle.

Ze střediskového dění to je možná všechno, ale v Totemu přeci jen najdete víc. Máme pro vás ještě tip na výlet nebo spíš putování po Novohradských horách a druhý tip na vyrábění

tkané kapsičky, třeba až nastanou pochmurné podzimní dny.

Na rozhovor jsme oslovili jednoho člena naší redakční rady, kterého nejspíš všichni dobře znáte. Jaké měl(a) skautské začátky, to jsem ani já pořádně nevěděla.

Teď už mi nezbývá, než popřát Vám pěkné poslední letní dny (alespoň kalendářově, když už se tomu počasí venku léto říkat nedá) a protože čas nezastavíme a podzim brzo přijde, můžete s námi přijít zapálit poslední letošní oheň, tzv. podzimní, který se bude konat 16. října.

Přeji Vám příjemné čtení! Za celou redakční radu zdraví

Štaflíčka

Obsah Totemu

2 - ÚVODNÍ SLOVO

OBSAH TOTEMU

3 - STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

- TÁBOR MEĎÁTEK
- TÁBOR VLČAT A SVĚTLUŠEK
- TÁBOR SKAUTŮ A SKAUTEK
- BOURÁNÍ TÁBORA

13 - POZVÁNKA

14 - TIP NA VÝLET

- NOVOHRADSKÉ HORY

15 - TIP NA VYRÁBĚNÍ

- TKANÁ KAPSIČKA

16 - FOTOROMÁN

17 - ROZHOVOR S...

...PAVLÍNOU ČIHÁČKOVOU

21 - UZÁVĚRKA, TIRÁŽ

22 - CITÁT

TÁBOR MEĐÁTEK

Tábor Meďátek se uskutečnil 11.-18.7.2010 v Mastech. Na louce stály nově vyrobené podsadačky, do kterých se děti nastěhovaly, jakmile přijely. Když dorazilo dvacáté první dítě, vypravili jsme se na prohlídku tábora a domluvili jsme se, co a jak tady bude probíhat. Odpískala se naše první večere, na kterou už se někteří jedinci velmi těšili. Však se pořádně „nacpali“ :-D Po večeri byl večerní nástup v indiánském oblečení, na kterém byly děti rozděleny do pěti skupin (indiánských kmenů). Pak následovala hygiena v potoce, večerníček a hajdy do hajan. Noc byla klidná, nikdo neplakal, ani nás nikdo nepřišel vzbudit, že se bojí, nebo že potřebuje na záchod.

Druhý den ráno se všechny děti vzbudily hodně brzo, takže i vedoucí se museli přemoci vstát a odpískat budíček a po budíčku rozsvíčku. Na rozsvíčku si ztěžovaly, že je tráva píchá do noh, ale časem si zvykly. Po čištění zubů následoval ranní nástup v krojích a přidělení vedoucích ke skupinám. Následovala snídaně a po snídani první skupinová činnost. Děti si měly s pomocí jejich vedoucích vymyslet název a vyrobit

znak jejich skupinky. Vymyslely se někdy opravdu zajímavé názvy. Byly to Šedí Vlci, Siouxové, Rudé Oko, Orlí Pera a Poslední Mohykáni. Když to bylo všechno hotové, byl nástup na oběd a po obědě odpolední klid. Odpolední klid byl „aktivní“, protože děti nevydrží být v „klidu“ a tak se hrály hry jako je pexeso, člověče nezlob se, prší... nebo se četla knížka. Protože bylo velké horko, šli jsme se vykoupat do potoka, abychom se zchladili. Pak se hrály hry ve

stínu a pak byla večere, nástup, na kterém byly rozdány korálky za vyrábění a ty korálky pak vedoucí navěsili na znaky skupin, potom koupání, večerníček a pak se po táboře rozhostilo nádherné ticho. To když všichni ulehli do svých stanů.

Třetí den proběhl skoro stejně jako ten druhý. Odpoledne jsme hráli hru v potoce. Indiánské kmeny měly za úkol nasbírat co nejvíce stříbrných a prémiových zlatých kamenů. Za tuto hru se opět na večerním nástupu dostávaly korálky. Ale měli jsme i jiné ocenění, a to jednotlivců, kteří dostávali za nějaký čin diplom - např. za to, že nenechali kamaráda spát samotného ve stanu a vzali ho k sobě do stanu. Po večeri byl táborák, na kterém se zpívalo a hrálo na kytaru. Naši malí skauti se vypravili i na stezku odvahy. A pak ulehli a spali a spali.

Čtvrtý den hned po snídani se uskutečnily vodní hry, protože bylo nesnesitelné horko. Po odpoledním klidu byl nástup na skupinové hry, když tu najednou se něco, nebo spíš někdo ozval od potoka z míst, kam jsme se chodili koupat. Tak malí indiáni udělali

průzkum, na kterém zjistili, že to jsou nějakí lupiči, kteří se chystali vyloupit vlak. Na druhé straně lesa objevili dva šerify, které přemluvili, aby s nimi šli a chytli je. Když je chytli, zahráli si s dětmi fotbal. A potom následovala večeře, hygiena v potoce a tradá do spacáku.

Pátý den jsme po rozcvičce, nástupu a snídani šli na výlet kolem lomu. Po cestě jsme hráli hry a pozorovali věci kolem sebe. Pak nás čekal vynikající oběd, odpolední klid a potok. V potoce se uskutečnila další hra. Tentokrát si měli zahrát na indiánské architektky a postavit z kamenů co nejvyšší věž.

Když jsme se vrátili, čekalo nás velké koupání pod teplou vodou. Tohoto úkolu se zhostila Iva. Mezi tím, co se někteří chlapci a děvčata koupali, ostatní připravovali s Ifikem táborák. Jakmile byli všichni umytí, zapálila Viky oheň a po nějaké době nás opustila, protože musela jet domů. Když už se stmívalo, odebrali se všichni k hlubokému spánku.

Šestý den dopoledne se hrály hry, ale ne na skupinky. Po odpoledňáku se uskutečnily velké indiánské olympijské hry, opět na „kmeny“. Soutěžilo se v těchto disciplínách: strčení hřebíků do lahve, chození po laně se lžící, na

které byl míček, lukostřelba, hod vlněnou koulí, skok do dálky, hod kamenem do nejvyššího čísla napsaného na krabici a nakonec nejsladší úkol namotávání bonbónů na jazyk. Den se pomalu chýlil ke konci a tak se malí indiáni vydali

věci potřebné k přežití poslední noci. Naposled jsme se vykoupli v potoce, a jakmile Ifik s Ivou sundali poslední celtu, začalo pršet. Asi po dvou nebo třech hodinách jsme usoudili, že bychom se mohli jít podívat, jak je na tom náš tábor.

Pak jsme se vrátili do chalupy a zjistili jsme, že se na nás přišel podívat Šaman, který dětem řekl, jak byl či nebyl spokojený s jejich chováním. Pak se rozloučil a odešel. Po večeri se hrálo pár her, a pak se ustlalo a šlo se spát. Jenže děti ještě chtěly poslední pohádku, a to od Ifika. A tak jim Ifik pověděl pohádku a všichni spali.

Nastal den, kdy si rodiče přijížděli pro své ratolesti, proto se všichni rychle nasnídali a nastoupili na poslední nástup, na kterém jsme se rozloučili s budoucími vlčaty a světlouškou. Postupně ubývalo dětí, až nakonec nezbylo ani jedno. Pouklidila se chalupa a podsadačky se odnesly do stodoly. Nakonec tam nezůstal vůbec nikdo. A to je konec tábora Měďátek v Mastech. Moc jsme si to snad všichni užili a těšíme se na další.

Mirka

na kutě.

Sedmý den, tedy skoro poslední, byla dopoledne pokladovka. Na ranním nástupu se spočítaly korálky skupinek a podle počtu korálků se určilo pořadí, podle kterého se vycházelo. Plnily se různé úkoly, když byly všechny splněny, hledaly se papírky, které nás dovedly na místo, kde byl poklad. Potom byl náš poslední oběd a odpolední klid, který byl o něco kratší než ostatní. Protože mělo odpoledne pršet, tak Ifik usoudil, že bude nejlepší sundat všechny celt z podsadačků, proto se balilo a stěhovalo do chalupy. Samozřejmě jen nejdůležitější

TÁBOR VLČAT A SVĚTLUŠEK

(Vlasta = Skotík, Šárka = Koule, Gor = Weyr, Koule = Kokina, Skotík = Gor, Setr = Šárka), stýskání a bolení bříška, říznutí i odřeniny, velký déšť, který nás zastihl při cestě zpět z Komářáku, cestu do Záhoří na zmrzlinu i nováčkovskou zkoušku.:-) A že jich letos bylo, těch, kterých slibovalo!! :-) Ale pěkně popořadě!! Tábor světlušek a vlčat na Orlickém Záhoří právě začíná!!! 8-)

Do „celotáborové hry“ se vnořujeme v neděli 18. 7. 2010, na 50°15'39.89"N, 16°29'35.396"E někdy uprostřed noci. Je úplná tma, přesto jsou všichni na nohách a v táborovém kruhu si losují nejprve svoji „jízdenku“ a podle ní hledají stanoviště odjezdu vlaku

– vedoucího s loučí a samozřejmě tou správnou jízdenkou. :-) (= Tak probíhalo naše rozdělení do družinek). Právě odjíždí půlnoční express z Anglie! Hra začíná. 8-)

Následující den jsme zjistili názvy jednotlivých expedic, byly to: Nounejm, Paraziti, Klap-klap, Velcí turisté, Cestovatelé a Létající

Je to tu!! Jsme zase na Záhoří!! Kodrcáme se s kárkou plnou věcí po kamenité cestě, až konečně skrz stromy vidíme prosvítat špičky týpek.. Tábor... Míříme do **svého** týpka, kde nás čekají už další kamarádi a zabíráme si samozřejmě tu nejlepší postel, protože na ní teď budeme spát celých čtrnáct dní :-). Tentokrát je nás také o dost víc než loni, přes 40! – Louka je najednou plná světlušek a vlčat. Někteří už to tu znají z loňska, jiní jsou zde poprvé.:-) Tábor se letos nese v duchu cestovatelů. – Cestujeme jednotlivými světadíly kolem světa. Nebydlíme tudíž „v týpkách“ nýbrž ve městech. Na louce tak během jednoho dne vyrostly Las Vegas, Paříž, Řím, Plzeň, Káhira, New York, Perníková chaloupka a... Brusel – odtamtud se to přece všechno řídí! 8-) Průvodci světem

se stávají (jak jinak než Vaši hodní a milí vedoucí): Vlasta, Weyr, Gor, Koule, Kokina, Šárka a Skotík. O proviant se stará „Ježibaba“ Jana s Katkou a Vašek s Pítým.

No a co jsme všechno prožili, zažili a přežili? Od koupání v ledové řece, z které se nikdy světluškám ani vlčatům nechce XD, večerních ohňů, veselých i teskných písní (vždy a všude), různorodých klubů (divadelníci, sportovci, přírodovědci, dřevaři), „ztrát“ (všech těch kachniček, prasátek, společných tanců i zpěvů i přehlídkovského mola!) až po střílení ze vzduchovky a práci se dřevem (kluci) či hrátky s korálky i s papírem, stavění domečků v lese i sbírání smůly na fagule k slibovému ohni (holky). Přežili jsme (my i děti:-) cvičné balení vedoucích XD, výměnu jmen

jezdci. Během cesty přes jednotlivé kontinenty si také mohli plnit nejrůznější zkoušky, aby se stali ještě lepšími a schopnějšími cestovateli, kteří se jen tak něčeho neleknu (odvaha), mají ve věcech pořádek (čistota), znají dobře přírodu (kytičky), dokáží odhadnout situaci (odhad), mají dostatek síly a vytrvalosti (sportovec), dokáží se překonat (hlad, mlčení, bdění) aj. Za každou splněnou zkoušku dostávali na památku vzácný penízek. Nejúspěšnějšími cestovateli, co se počtu splněných zkoušek týče, se stali Horex a Kačka Vaňková! Hip hip! :-) No, ale abych nepředbíhala... vezměme to po jednotlivých kontinentech tak, jak jsme jimi procházeli i my. V Evropě jsme nejprve sháněli pasy, protože bez pasu ve světě ani ránu, a taková obíhačka po úřadech,... no znáte to.. zabere to půl dne a výsledek? -> Musíte na jiný úřad, to my tady neděláme;-) Pak jsme navštívili některé z nejznámějších evropských staveb (Eiffelovku, Versailles a tak) a utkali jsme se i s Lochneskou příšerou, která se

v nestřežené chvíli dostala až do Středozemního moře a bránila nám v proplutí do Afriky. 8-) Jihoafrická republika nám nabídla své bohatství v podobě diamantových dolů, a že nebylo lehké obejít ostré hlídače a proklouznout jen tak s diamantem v kapse leckdo potvrdí! A co tajemné nápisy v džungli? Je potřeba si je dobře zapamatovat!! Na hranicích s Asií ale opět narážíme na problémy.. Pomocí písmenkového Kriskrosu jsme však vpuštěni do vůbec nej-

většího kontinentu... A hned do Indie za Dalajlámou a odpovídat na jeho všetečné otázky! – i s tím si naše světlušky a vlčata hravě poradili!;-) V Nepálu jsme zdolali Mont Everest, i když s kyslíkem to nebyla žádná sláva, ale nakonec jsme úspěšně překonali nejvyšší pohoří světa - Himaláje! – Však co nás to stálo úsilí! 8-) Plavíme se do Austrálie za pomoci majáků, počasí je pošmourné. V Sydney nás však čeká slavná olympiáda! A zúčastnili se jí takoví velicí jako

Šárka Záhrobská, Dominik Hašek a jiná esa.:-) Je vidět, že ani léto je od účasti na olympiádě neodradilo.:-) Každý však musel projít speciální prohlídkou. 8-) A už jsme v Americe.. lovíme papoušky a vracíme se do doby Mayů, výtečných astronomů. Díky nim tak máme možnost poznat další souhvězdí. Fyzickou zdatnost si vyzkoušíme při cestě pralesem, kde nás může napadnout nejenom divá zvěř, ale i místní obyvatelstvo. Odpoledne si vyzkoušíme, že když je hlad, ne všechno, co najdeme, je k jídlu. :-D Při srážce s domo-

rodci potom musíme směřovat, abychom se mohli dostat dál.. Nu.. a je čas vydat se zpátky do Evropy.. Nasedáme tedy do lodi.... a... už je tady poslední den... a s ním i velká bouřka a ztroskotání na „pustém“ ostrově.. :-) Ostrov však není tak pustý, jak by se na první pohled mohlo zdát! Žijí na něm totiž domorodci, ale co je důležité, je na něm ukrytý i poklad!:-) – Jaký by to byl ostrov bez pokladu!!8-) – Nutno podotknout, že se ho podařilo všem expedicím úspěšně najít (některým dříve, některým později). Tvořili si totiž svůj vlastní příběh, svoji vlastní cestu a ta není vždycky tak jednoduchá! Nu a večer potom... večer odlétáme balómem zpátky do Evropy. Zpátky domů... zpátky do reality...

Zapsala Skotík

PS: Nezaznělo tady zatím velké **DÍKY**, na které nesmíme zapomenout! Díky všem, kdo se na táboře jakýmkoli způsobem podíleli, protože to bylo opět **nezapomenutelných** čtrnáct dní našeho života! Doufáme, že pro nás... i Vás!!:-) Tak zase za rok! :-)

TÁBOR MOHYKÁNŮ A SLUNEČNIC

Rok se s rokem sešel a na Hraniční louku u Orlického Záhoří opět dorazili Mohykáni a Slunečnice, aby zde strávili dva týdny plné her a zábavy. Oproti loňskému se tento tábor v lecčem lišil. Jednak jsme jeli jako první (Vlčata a Světlušky jeli až po nás), trochu se změnilo vedoucovstvo (místo Weyra,

který vede Vlčata, jel nakonec Béna), ale hlavně nás bylo o trochu méně, než v minulých letech (7 Mohykánů a 8 Slunečnic). To však nebránilo tomu, aby si všichni ty dva společné týdny naplno užili.

V letošním roce jsme se přesunuli do Jižní Ameriky o pár desítek let zpátky. Jako táborové téma jsme totiž zvolili MEXICO. Proto byl každý večer táborový kruh plný ponč, sombrér apod. Hned na začátku tábora byla vysvětlena legenda. V jedné mexické vesnici hospodaří čtyři farmářské rodiny, z nichž jedna se rozhodne z kraje odejít a všechna svá pole a

padlo valně a tak se všichni vrátili do vesnice. Den nato dorazili do vesnice rodiče se zásobami. Celý den byl proto trochu odpočinkový a rodiny nemuseli téměř nic dělat, tedy kromě písniček, které zazpívaly svým rodičům a příbuzným. Následující noc byli bandité spatřeni opět u vesnice. Bylo proto nutné vybudovat ochrannou zeď.

majetek svěřit té nejschopnější ze zbylých třech rodin. Zbylé rodiny (Chillos Cornitos Nachos, Kojoti, Popokatepetlovi) mezi sebou proto soupeřili a snažili se získat co nejvíce majetku. Hned první noc, když se snažili chránit svou vesnici před smečkou hladových vlků, byli však všichni hanebně okradeni bandity. Tím dostali věci zcela nový spád a prioritou se stalo vystopovat bandity a získat svůj majetek zpět. To se po pár pokusech povedlo a majetek byl získán zpět. Nicméně, pár dní potom byli bandité spatřeni u vesnice znovu a obyvatelům nezbylo nic jiného než se vydat na dvoudenní stopování banditů. To však nedo-

Mezitím povodně vyplavily sousední vesnici. Samozřejmě všechny tři rodiny přiložily ruce k dílu a pomáhaly shromažďovat vyplavený majetek. Za to si vysloužili menší odměnu, kterou však museli na vlastnoručně postavené lodi převést do své vesnice. Všem se to celkem povedlo. Nicméně, táborový čas se neúprosně blížil ke konci. Jedno ráno byla ve vesnici nalezena zpráva v cizím jazyce, který ovládal pouze jeden poustevník, bydlící kousek za vesnicí. Zástupci jednotlivých rodin proto získávali povolení na těžbu, následně těžili v nalezištích a vytěžený materiál nosili poustevníkovi. Ten jim vždy na chvíli

zapršelo jenom jeden den. Ale přeci jenom, bylo to lepší, než kdyby popršel celý tábor. Co se týče jídla, celé dva týdny jsme si jedli opravdu královsky. Koli-krát bylo tolik jídla, že se ani nedalo sníst. Za to patří velký dík kuchařkám – Lenče, Andy a Pešovce, a samozřejmě hlavnímu zásobovateli Tomášovi. Takže, díky! Další blahopřání patří Kukačákovi a Adamovi. Díky nim se skautské řady rozrostly o další dva Mohykány. Předposlední poděkování patří Bénovi, který měl tu odvahu a chuť jet s námi a zastávat funkci zástupce hlavního vedoucího. Hlavní dík ale patří všem Mohykánům a Slunečnicím, kteří na tábor jeli. Doufám, že si ho náležitě užili a příští rok na Záhoří opět dorazí.

ukázal tabulku se znaky a jejich významem. Těsně před obědem všichni zprávu přeložili. Stálo v ní toto: CHCETELI NAJIT BANDITY KTERI LOUPI V TETO OBLASTI HLEDEJTE MAPU NA NEJBLYŽSIM OSTROVE A JDETE PODLE NI NA KOTU OSMSET TRICET POBLIZ VRCHU POJMENOVANEM PO DOTERNEM HMYZU. Všichni na mapě okamžitě příslušnou kótu našli a hned po obědě vyrazili na cestu. Na kótě však našli už jen jednoho vojáka a deník, ve kterém se dozvěděli, že byla kóta napadena a bandité se momentálně nacházejí ve staré vojenské pevnosti na Komářím vrchu. Po příchodu na vrchol, všechny rodiny vyměnili svůj majetek za munici a jali se dobývat pevnost. Bitva to byla opravdu velkolepá, ale nakonec byli bandité poraženi a každá ze tří rodin si z pevnosti odnesla část nakradeného bohatství. Následoval návrat do vesnice, rozdělování a konzumace pokladu. Následující den byl proto plný odpočinku. Došli jsme do Záhoří vykoupat se do vodní nádrže a večer se konal oheň, pekli jsme hady atd. Byl to poslední táborový večer, a tak zábava trvala dlouho do noci. Nakonec se přeci jenom všichni unavili a šli spát. Druhý den ráno totiž přijeli vedoucí od Vlčat dostavovat tábor a Mohykáni a Slunečnice začali pomalu

odjíždět domů. Tábor OZ 2010 - Mexico byl u konce.

Kdybych měl zhodnotit tábor, řekl bych asi toto: Počasí nám vyšlo, ale až moc. Bylo vedro a

BOURÁNÍ TÁBORA

(31.7. – 1.8.)

Jak už to tak bývá, po náročném stavění, uplynulých 2 bžích (starších a mladších skautíků), přišlo na řadu i bourání. Tento rok se zapojili i samotní rodiče, kteří v sobotu dopoledne při odvozu svých ratolestí pomohli vyklidit týpka od přebytečných postelí, kůlů, věšáků, čímž se práce značně usnadnila a na bourače zbyl „jen“ ten zbytek.

Poněvadž se tentokrát neuskutečnil takzvaný vegáč, oslavovalo se v sobotu večer, kdy pro nás Vašek připravil berana (darovaného od Ondry Hůlce). Po celý večer se jedlo, pilo, veselilo. A že bylo maso opravdu dobré, dodává i fakt, že se snědlo všechno (nebojte, kosti jsme nejedli).

Hned po náročném probuzení do krásného nedělního rána, které pro některé bylo opravdu víc než těžké, se muselo opět do práce. Kluci si vzali na starost tee-pee, holky zasypávali díry od kůlů a děti si hrály na tesaře v dřevárně.

Na letošním stavění se sešlo opravdu hodně bouračů, a proto nám šla práce sama od ruky. Není

divu, že již v neděli v poledne nebylo co na práci a většina z nás musela odjet domů, neboť další den byl pracovní. Takže nás tam zbylo na noc 6, ráno přijeli další 3 aktivní bourači pomoci s na-

kládáním, v pondělí po poledni se uklidilo vše na svá místa a tím skončilo táboření dobrušských skautíků pro rok 2010. :-)

Týna

POZVÁNKA

PRO R&R

Srdečně zveme všechny

Alžbětko, já musím
jít hledat VAŠKA..

R & R
DOBRUŠKA

Hééj, neviděli jste
tam VAŠKA???

PODZIMNÍ GRÝLO-VAŠKA

Kdy? Sobota 18.září až neděle 19 září odpo.

Kde? v 8.00 na vlakovém nádraží v Dobrušce

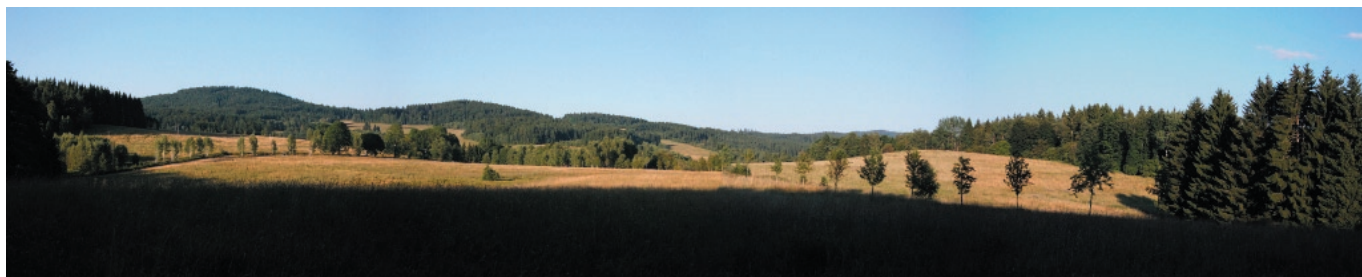
Co s sebou? Věci na 2 dny (spacák, karimatku),
teplé oblečení zašpinitelné, peníze, čelovku, tužka
a papír, KPZ, jídlo, pití a vše co si myslíte, že
se bude hodit :) BUĎ PŘIPRAVEN!!

Program? Tajný!!

zve Peshek a Benji

TIP NA VÝLET

NOVOHRADSKÉ HORY

O námětu tohoto Tipu na výlet jsem nemusel dlouho přemýšlet. Vždyť jsme se před pár dny vrátili z vandru z míst, kde „nebe je vysoké a modré a kde oblaka bílá rychleji než kde jinde plují...“ (J. Foglar). Tím místem byl pohraniční hvozď na rakouských hranicích, na rozdíl od přeplněné Šumavy téměř liduprázdné Novohradské hory. Málokde dnes můžete u nás putovat několik dní odkázáni jen na své zásoby, protože v těchto horách už se od poslední války nebydlí...

Novohradské hory leží od Šumavy na východ, na své východní hranici sousedí s rakouským Vitorazskem a na severu s třeboňskou rybniční oblastí. Nejvyšší hora je sice na rakouské straně, na české straně má Kamenec „pouhých“ 1072 m, ale tyhle hory prostě nejsou pro trhače výškových rekordů.

Název hor je odvozen od města Nové hrady, kde najdeme zámek a veřejnosti přístupný hrad. Návštěva jistě stojí za to – to by nebyly prázdniny, aby se člověk aspoň jednou neskloztl po zámeckých parketách v pantoflích velikostního čísla patnáct. Jsou i jiná místa hodná návštěvy v tomhle koutu Čech, navštívili jsme třeba poutní kostel v Dobré vodě s krásným výhledem do kraje. Ale co by si rozhodně nikdo neměl nechat ujít a co na něj také dýchne při cestách pohraničními lesy, je romantika opuštěných vesnic, kde mnohdy nezbyly ani základy domů. Osud tohoto kraje byl neveselý. Před druhou světovou válkou jako na mnoha jiných místech v Sudetech žili pohromadě Češi s Němci, říká se, že bez větších problémů. Ovšem po válce přišel odsun Němců a tedy i opuštění většiny chalup zdejších horských

vesnic. Nové osidlování na konci čtyřicátých let nemělo dlouhé trvání, protože krátce na to vznikla železná opona, pohraniční obce byly znovu vysídleny a prakticky všechny domy strženy buldozery. Jen nemálo staveb zůstalo. Snad nejpozoruhodnější osud mezi nimi má kostel v malebné vesnici Pohorí na Šumavě (i když na Šumavě tato obec neleží). Kostel tu zůstal, protože jeho demolice by byla příliš nákladná. Postupně chátral a až v devadesátých letech minulého století se začaly objevovat snahy o rekonstrukci. Když už byly opravné práce před zahájením, věž kostela se v květnu 1999 zřítíla a zničila tak i chrámovou loď. Dnes je alespoň presbytář zastřešen, v kostele se pod širým nebem konají koncerty. V obci už stojí několik novostaveb a postupně se sem vrací život. K civilizaci je to ale pořád dost daleko. V další známé vysídlené obci jménem Cetviny, což je i název místního občanského sdružení, které se snaží o kulturní obnovu regionu, stojí jenom kostel, na rozdíl od toho pohořského už opravený.

Přiznávám se, že jsem k tomuto kulturnímu fenoménu dost citově zaujatý, nicméně kouzlo těchto míst skutečně stojí za návštěvu.

Ježour

TIP NA VYRÁBĚNÍ TKANÁ KAPSIČKA

Tkaná kapsička, jejíž postup si za chvíli popíšeme, je velmi jednoduchá, zvládnou si ji udělat i méně zruční jedinci a určitě to bude bavit i děti. Můžete si udělat kapsičku různé velikosti a různých barev, třeba na peněženku, mobil, foťák nebo pouzdro tužky a ani k tomu nepotřebujete nic speciálního. Tak s chutí do toho!

Pomůcky:

Karton

Vlna

Zavírací špendlík (větší)

Nůžky

Nejprve si vystříhneme z kartonu obdélník, přibližně tak velký, jak velkou chceme kapsičku. Dále vezmeme vlnu a natáhneme (namotáme) si podélně na karton osnovu, asi 1 cm vzdálenost mezi provázky a konce připevníme uzlíky.

Dále si ustříhneme delší vlnu, kterou přivážeme jedním koncem k zavíracímu špendlíku. Ten nám bude pomáhat při tkaní – horem spodem – mezi podélnými vlnami.

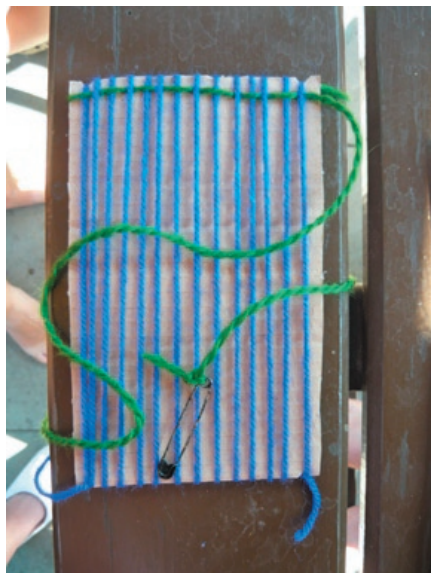
Tkát začneme nahoře a pokračujeme stále dokola kolem kartonu. Řádky k sobě stahujeme, aby mezi nimi nebyly moc velké mezery. Když nám dojde vlna, jednoduše navážeme novou uzlíkem. Můžeme různě střídat barvy, tkát dvěma vlnama najednou

nebo mezi ně přidat korálky. To už záleží na naší nápaditosti.

Kapsičku zakončíme tak, že na konci rozstříhneme podélné vlny (osnovu) a vždy dvě sousední svážeme k sobě. Ppak už jen vytáhnout karton a otočit naruby, aby se schovaly uzlíky z navazování. Podle potřeby můžeme ještě přišít ucha nebo tkanice na nošení a je to.

Štaflíčka

FOTOROMÁN

"Některá místa jsou neuvěřitelně opuštěná ..

.. z jiných je zase fantastický výhled ..

.. někde putujeme mořem zlatavé trávy ..

.. v jiném koutu naopak klopýtáme přes kameny ..

.. a někam jezdíme za pohodou a odpočinkem!"

KONEC

ROZHOVOR S ...

PAVLÍNOU ČIHÁČKOVOU

lušek, kde byla vedoucí Lenka Balášová, Maruška Petrová a Dáša Stoklasová. Moc jsem si jich ale neužila. Tehdy byly tábory pouze za odměnu za celoroční činnost a tak jsem si na první skautský tábor musela ještě rok počkat. V září jsem pak s holkama přešla ke skautkám.

3/ Pamatuješ si, ve kterém roce a komu jsi skládala skautský slib?

Původní plán byl, že celoroční plnění nováčkovské zkoušky zakončíme slibem na táboře ve Velkých Petrovicích. Když už k tomu mělo dojít, začalo období dešťů, které v Dobrušce a okolí způsobilo povodně. Vytopilo to i Ivu Horákovou, a tak musela z tábora odjet. My jsme pak měly na výběr – buďto můžeme odslibovat u ohně v týpku a bez Ivy, nebo ještě počkáme. Samozřejmě jsme na Ivu chtěly počkat. Onen památný den pak nastal 25. září 1998, kdy jsme ve druhé části oddílové schůzky skládaly slib. Slavnostní oheň byl při-

1/ V kolika letech jsi začla skautovat a kdo nebo co Tě ke skautům přivedlo?

Ke skautu mě přivedla Zuska a částečně i Béna. Oba se mnou chodili do třídy a o skautu se často bavili. Nakonec ve mně zvítězila zvědavost a jednou jsem se Zuzkou šla na schůzku světlušek. Skaut mě okamžitě okouznil a stala jsem se zapá-

lenou členkou. Onen osudný den byl 24.3.1997, tj. v mých jedenácti letech. Nevím, jestli jsem to už někdy stihla, ale aspoň takhle bych chtěla Zusku vzkázat – DÍKY!!

2/ Navštěvovala jsi i oddíl světlušek? Kdo byl Tvým vedoucím? Byla jsi s nimi na táboře?

Jak jsem již zmínila, moje skautská cesta začala u svět-

TA ÚPLNĚ VLEVO JE PAVLAČ

ÚSTŘEDNÍ KOLO SVOJSÍKOVA ZÁVODU

praven v zatačce na Mělčany za Trojicí. Nakonec nás slibovalo 7 - Jana Vojnarová, Zuskí Sedláčková, Lenka Slavíková, Katka a Zuzka Zelingrovy, Áda Peichlová a já, a skládaly jsme ho Ivě a Efce.

4/ Jaký je Tvůj nejsilnější skautský zážitek?

Dlouho jsem přemýšlela a měla jsem strach, že si na žádný nevzpomenu. Nakonec mě napadly tři a uvedu je tu ve zkratce všechny, protože každý je nejsilnější něčím jiným. První, co mě napadlo, byla dvojdenka na táboře v O.Z. v roce 2000. Tehdy byl krásný den, spalo se pod širákem v lesích u Haničky. V noci ale přišla šílená bouřka s lijákem. Nejdřív nás Ježour přesvědčoval, že to přejde, když jsme ale už měli ve spacáku tolik vody, že se dala vylévat, zavelel k úprku.

Útočištěm se nám stal nedaleký řopík, kam jsme se všichni nacpali a celí mokří klepali kosu do svítání, abychom pak došli do tábora. Zde se potvrdilo, že zážitek nemusí být kladný, hlavně že je silný! Druhým zážitkem pro mě byly Svojsíkovy závody v roce 2001. Není nic těžkého dostat se do krajského kola, ale nám se podařilo vyhrát i tohle kolo a postoupily jsme do celorepublikového. Na výraz Haničky Friedové asi nezapomene nikdo z nás. Oči v sloup a povzdech: „Kdo s váma pojede?!“ Nakonec to byla ona, protože den před odjezdem do Dolní Dobrouče, kde se závody konaly, jí bylo osmnáct. Republikové kolo už jsme sice nevyhrály (byly jsme 13.), ale pro nás to byl i tak velký úspěch. Do třetice bych chtěla zmínit akci Ivančena, což je mezinárodní skautské setkání u kamenné mohyly pod vrškem Lysé Hory. Jedná se o uctění památky skautů, kteří byli za druhé světové války popraveni za odbojovou činnost. Nikdy jsem nezažila takovou atmosféru jako tam. Na malém plácku se těsnily stovky skautů v krojích, různého stáří, různé národnosti. A pak ten pocit, když se zpívala skautská hymna, že všichni patříme k sobě, všichni máme jednu myšlenku a jeden společný cíl, ten byl nepopsatelný.

5/ Máš za sebou několik roků jako vedoucí skautek, jak vzpomínáš na tato léta?

Na ty vzpomínám často a ráda. Byly moc krásné. Měla jsem velké štěstí, že jsem za vedoucí měla Ivu, která nás toho hodně naučila a my měly co předávat dál. Další velké štěstí pak bylo, že se sešla skvělá parta – jak vedoucí, tak i holky, co jsme je vedly. Byly jsme nadšené, zapálené a ochotné udělat pro skaut cokoli. Scházely jsme se i mimo schůzky a vymýšlely, jak si upravit a vylepšit klubovnu a okolí. Růžově vymalovaný záchod, závěs z jablečných semínek, rákosový strop, zasázené stromky u plotu nebo nakreslená tráva na podlaze, to je jen zlomek z toho, co jsme udělaly. Dodnes mám radost, když přijdu do klubovny a vidím ještě naše výtvary.

6/ Letos jsi byla na táboře s malými Medátky. V čem to bylo jiné?

Já bych řekla, že úplně ve všem. Ještě před táborem mě Hanička varovala, že jsou to malé děti, co většinou neumí číst a psát, co věčně něco hledají a co mají tisíce problémů. Myslela jsem si, že jsem na ně připravená, ale nebyla jsem. Moje dosavadní zkušenosti se skautkami mi byly k ničemu, protože tady bylo všechno ji-

nak. Na nástupu se jim řeklo, co si mají vzít na sebe, ale pak jsme stejně museli každého obejít, najít mu ty věci, zkontrolovat ho a pohlídat, že v tom oblečení opravdu odejde i na tu hru. Při vyrábění bambulí, na kterých přece není nic složitějšího, mi zas děti dokázaly, co všechno dokážou najít za problém, jak dokonale umí vlnu zamotat a jak jsou neuvěřitelné. Ale člověk si rychle zvykne a nakonec mě to i hodně bavilo a jsem moc ráda, že jsem jela a posbírala zase úplně jiné zkušenosti. Naštěstí tu funguje přímá úměra – je sice s nimi větší práce, ale o to větší i radost.

7/ Nesmí chybět otázka na přezdívku, kdo je autorem té Tvoji a jak vznikla?

Autorkou mé přezdívky je Hanička Friedová. Tenkrát jsme byly v oddíle dvě Pavlínky. Ani jedna jsme neměly přezdívku a aby nás Hanka od sebe odlišila, psala nám za jméno první písmeno příjmení. Jednou nějak při psaní spěchala a místo Pavlínky si to zkrátila na Pavlu a to Č tam spojila. Nastala chvilka překvapení, pak chvilka nadšení a nakonec už mi to zůstalo.

8/ Už několik let or-

ganizuješ Malý velký ples, který ročník hodnotíš jako nejpovednější? Začaly už přípravy na další ročník plesu?

U organizace plesu jsem od jeho počátku a jsem moc ráda, že se tenkrát tak skvělá akce rozhejbal. První ročník byl pokusný a s nejistým výsledkem. Dopadl dobře a od té doby se jednotlivé ročníky už jen zlepšovaly a posunovaly na pomyslné laťce výš. Teda aspoň z mého pohledu. Jako organizátoři jsme se vždycky snažili nabídnout něco nového a myslím, že se nám to celkem dařilo. Jenže i ty nejlepší nápady jednou dojdou a nějak chybí ti nadšení lidé, kteří by vymýšleli nové. S dalším (již sedmým) ročníkem se počítá, přípravy už se rozběhly a jediné, co zatím můžu prozradit je to, že se bude konat 12. února 2011. Takže si na tento termín nic neplánujte, shánějte tombole a snad se tam zas všichni potkáme.

9/ Jsi členem redakční rady oběžníku Totem (který právě čtete:-)), baví Tě tato práce?

To asi nejde tak jednoznačně říct. Práce na Totemu je velice zajímavá a jsem Ondrovi vděčná, že mě tenkrát oslovil, abych byla jeho součástí. Na začátku jsme se často scházeli, vymýšleli, jak to vlastně bude fungovat, co a jak se bude dělat. V současné době už to máme docela zmačkané, práce je rozdělená, k diskuzím máme svoje speciální webové stránky. Prostoru k novým nápadům je ale stále dost, a tak třeba letos oživuje Totem fotoromán. Vlastní vy-

tváření oběžníku, jeho sestavování a upravování článků, je časově docela náročná činnost, která mě ale baví. Slouží k tomu speciální program, který je velice chytrý a využívám ho i v soukromí. Nejhorší a nejtěžší je dostat ze všech zúčastněných lidí potřebný materiál. Když někomu posíláte už pátý mail, aby vám daný článek dodal, jste celkem naštvaní, ale zas bez těch, co ty články píšou, bychom neměli co vydávat. Největší odměnou pak je, když se čísla čtou a přidá se k nim nějaký ten ohlas čtenářů. A co mě potěšilo nejvíce, bylo, když jsem viděla kompletní první dva ročníky svázané do knihy. Bylo úžasné vidět to takhle pokupě. Tak snad nám to vydrží a pár těch knížek ještě vydáme.

10/ Když už jsme u té práce, ještě studuješ nebo už pracuješ?

V současné době je to tak, že obojí. Studuji fakultu stavební se zaměřením na dopravní (silniční a železniční) stavby. Mám za sebou pět let a čeká mě poslední semestr spojený se státnicemi. Je to úžasný obor, kde je nespočet možností, jak se specializovat. Diplomku dělám v technologické laboratoři, kde se zkoumají asfaltové směsi. Zjišťují se zde jejich vlastnosti a hledá se, jak a čím by se daly vylepšit (např. přidáním drčené pneumatiky). Moji největší oblibu však mají železniční stavby. Jsou naprosto dokonalé

a přesné - vlak nemá volant a jede přesně tak, jak vy mu to navrhnete. Z toho se stala tak trochu i úchylka – jak se dostanu ke kolejím, tak koukám, jaké jsou pražce, svěrky, kolejnice, výhybky... O prázdninách a i při škole už chodím do práce, zatím jen brigádně. Díky spolužačce jsem se dostala do jedné firmy, která navrhuje SSZ na křižovatky (=semafor). Je to úžasná práce z oboru dopravního inženýrství, která je krásně složitá a chce u toho krom vzorečků používat prostý rozum. Kdybych měla hodně zjednodušeně popsat, co dělám,

me, tak my navrhujeme to, jak dlouho budete vy řidiči stát na červené :-).

11/ Jaké jsou Tvé záliby? Čemu se věnuješ o svém volném čase?

Volného času kvůli škole a práci moc není, ale snažím se ho vyplnit do poslední minuty. Ráda si přečtu pěknou knížku, kouknu na dobrý film, sejdu se s kamarády na pokec nebo se jen tak projdu po městě, do přírody. Když mám náladu na pohyb, jdu si zaběhat nebo zaplavat. Dřív jsem jezdila na koni, hrála basket a kuželky, ale to už teď bohužel nestíhám. Jízdu na koni bych ale ráda zase zpátky zařadila do mých aktivit. Vztah ke koním mám velký a musím upřímně říct, že mi kontakt se zvířaty v Brně dost chybí.

12/ Také ráda cestuješ, kde jsi byla tento rok? A kde se Ti celkově nejvíc líbilo?

Letos toho bylo víc a řekla bych, že se mi líbilo všude. Pro mě to byly oficiálně poslední prázdniny, a tak jsem si řekla, že si je pořádně užiju. V červnu jsem byla za kamarádkou na týden v Dánsku. Pochodily jsme město, pokoukaly památky, viděly jsme snad všechno, co šlo. Jeden den jsme i jely přes Oresund Bridge (úžasná a velkolepá stavba) do Švédska. V červenci jsme byli

sjíždět Ohři s kamarády z vysoké. Navštívili jsme Karlovy Vary nebo třeba Locket. V půlce srpna jsem měla možnost jet s Ježourem a spol. na čundr do Novohradských hor. Je to krásný, zapadlý a trochu divoký kout naší republiky, který je dost podobný našim Orličkám. Hlavní a poslední akcí prázdnin byl čundr do Černé Hory, který se povedl na výbornou. Zdolali jsme dvě pohoří - Durmitor a Bjelasicu a jelikož nám zbyl jeden den, zajeli jsme se vykoupat na jih k moři do letoviska Sutomore. Byla to skvělá tečka za celými prázdninami.

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONCEM ŘÍJNA

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE - V LISTOPADU
ZPRÁVY Z ČINNOSTÍ STŘEDISKA I OB-
DÍLŮ, ROZHOVOR S VELMI ZAJÍMAVOU
OSOBNOSTÍ (JESTLI SE PODAŘÍ)...

...A SPOSTU DALŠÍHO

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Mirka Drašnarová, Lenka Slavíková, Petr Lukášek, Kristýna Poláčková, Jan Friede,
Veronika Štaffová

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Pavčina Čiháčková, Petr Beneš, Jan Friede, Ondřej Němeček, Veronika
Štaffová a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Veronika Štaffová, Petr Beneš

OBÁLKA (KRESBA):

Sekyrka práce - Markéta Bednářová

Nikdo není tak chudý, aby nemohl darovat úsměv.

Neznámý autor